

עדה בעל

30

קטן של בשר חזיר נפל לסיר השבת שלו. שאל אותו הרבי: מה גודלו של הנתח? כשהשיב, אמר הרבי: ובכן, אין בכך כלום, זה בטל בשישים. ימים פוגש היהודי את הרבי ואומר לו: שתחיה ועשרים, רבי. עכשיו אני שם כמה חתיכות של בטל במרק שלי וזה פשוט יוצא מן הכלל! זה המשל שלי מא ברמיוא."

מנה ליבוביץ' נויבירג, בעלת סלון ליופיו: זה קורה באמת, מוטב לחשוב שזה לא קרה. אחרת לגט. קשה לי לענות על שאלה זו מפני שאיני מכירה מעולם לא חשדתי שבעלי בוגד בי. בעניין זה אני חנה.

***
"איני יכולה לחיות במחיצתו"

כרמל, ששמוע את סיפורה של אותה אשה, שהיססה בתה על גילוי אינאמנות מצד הבעל, לא יכול היה יצא מיידי, לפני ששמע מפיה, בשררה של פגישות, טפים על רקע אישיות הבעל, רקעה שלה והתפתחות

אנטה ליבוביץ' (ויהודית מזרחי)

מירה אברך וידיד

לאה פלמשר והניכונת

האדם הקרוב, הנמנח אותנו על איבוד שייכות טוטאלית (ברחם האם), לא היינו פותרים את בעיות התרבות והינוח הילדים במצעות תא משפחתי דווקא. היינו מוצאים לכך ודאי טכניקות הרבה יותר פשוטות. כי הקמת משפחה בימינו אינה דבר של מה בכך. קשה ומסובך להגיע למצב של עצמאות כלכלית ולמעמד חברתי המאפשר הקמת משפחה. ואילו לא היה בכל אחד (המשך בעמוד 14)

ואילו בהזדמנות אחרת טענה: "איני יכולה לשאת עוד מצב זה. כבודי העצמי נפגע. פשוט איני יכולה לחיות במחיצתו בידעה שהוא מקיים יחסים עם אשה אחרת".
 אולם אחרי ששמע מפיה את כל הסיפור היתה עצתו של הפסיכולוג: "אם את מעוניינת בשלמות חיי הנשואין שלך, עליך ל"העלים עין מבגידתו המקרית של בעלך".
לבקשת "העולם הזה", הסביר הפסיכולוג ד"ר דויד רוזני, שקו עצמו לא היתה כל שייכות למקרה זה. מהו הרקע למצב כו ניתן ליעץ על פתרון מהסוג הנ"ל.
 ההחלטה עצמה מה לעשות נתונה תמיד בידי האשה עצמה. בכוחו של הפסיכולוג רק להסביר לה את הרקע, לאפשר לה להבין מתוך לימוד העובדות, מה גורם לאינאמנות הבעל, המעמידה בסכנה את חיי הנשואין.

חיי הנשואין שלהם. מפעם לפעם היתה אשה עצמה משמיעה מהרהורי ליבה ביחס לפתרון אפשרי.
 אמרה היא באחת הפגישות: "איני מקנה אה באותה אשה. ברור לי שוו הרפתקאה זמנית בלבד ובסופו של דבר הוא יחזור אלי, משום שהוא עצמו יודע שהאשה ה"יחידה המחכה לו והחיה עבורו זו אני. איני מאמינה שאת עצם השייכות ההדדית שלנו הוא יהיה מסוגל להעביר לאחורתי."

ערה מכנס וידיד

הלן בן-אמוץ

פרדריקה סגד

מרסקה לוי ובעלה

דיטה רוז'נסקי

לאה לאונר

כי בעיית אי-הנאמנות או הבגידה אינה שייכת לתחומי המוסר, כפי שרבים עדיין נוטים לקבלה, אלא לתחומי הפאתולוגיה של חיי היחיד או המשפחה.
 רוב האנשים מסכימים כיום שעל מוסד הנשואין, כמו על הרבה מוסדות חברתיים אחרים, עובר משבר. האמת היא שהמשבר בנושואין הינו השלכה של משבר בבעיות הרבה יותר יסודיות. למעשה, כל בעיית חיי קיום של האדם המודרני.
 משום כך הסיבות הדוחפות גבר לאינאמנות הן מסובכות, מורכבות ושונות בי כל מקרה ומקרה. אולם מבחינה פסיכולוגית ניתן להבחין במתכונת היוצרת טיפוסיות אישיות הנוטים לאינאמנות כזו.
 כיום מקובל להבין, שמסגרת הנשואין אינה מבטיחה בהכרח שאחד מהשותפים לא יחפש מקור של סיפוק מיני או רגשי מחוץ למסגרת זו. כדי להבין מדוע זה כך יש לחזור אחורנית אל עצם מהותו של חיי המשפחה.
 התבססות התרבות האנושית על התא המשפחתי נובעת מביטול המיניות בקשרים הראשוניים במשפחה בין הילדים לבין עצמם ומצד הילדים כלפי אובייקטים מיניים בין ההורים.
 עד לתקופה מסוימת, בגיל בין שש ל-שבע, בה מתפתח בילד מערכת ערכים ברורה ומוגדרת, נוסף הילד לבטא את תחושתו המינית לאמו ולדרוש את קירבה תה המינית במידה שהוא מסוגל לבטא דרישה זו.
 אולם כאשר הוא מתחיל להבין שקשרים מסוג זה הם בבחינת טאבו בתרבות שלנו, הוא יוצר מעצורים ומסכים בהכרח לדה-סקטואליזציה (אי-מיניות) של הקשרים בתוך המשפחה. בעצם היווצרותם של מעצורים אלה הוא חש קיפוח רב, ולאחר מכן, כשהוא גדל, יש לו כל הנתונים לנסות וליצור תא משפחתי שבו ישיג לעצמו אובייקט מיני-רגשי, כשם שהיתה האם לגביו בילדותו.

האחר החשוב

בבת-הזוג הנרכשת באמצעות נשואין מבטיח לעצמו הגבר את האובייקט ה"מרכזי שיספק לו את הביטחון שבשייכות ואת הפיתרון לבעיותיו.
 אילו לא היה בנו צורך כזה לחזור ו"להשיג לעצמו את האישיות המרכזית של